

Posudek konzultantky
na rigorózní práci Mgr. Sylvie Milerové
„Právní úprava mediace a mezinárodního rozhodčího řízení v České republice a republice Argentina“

Rigorózní práce je věnována tématu, které je pro českého právníka relativně nové: srovnání mediace a mezinárodního rozhodčího řízení. Autorka si navíc vybrala srovnání ještě ve vztahu dvou států a jejich právních řádů, které se vzájemně dost odlišují: Českou republiku a Argentinu. Práce v určitém směru navazuje na původní práci diplomovou, kterou však podstatně rozšiřuje – např. o mediaci - a navíc se musela vypořádat s poměrně rozsáhlou novelizací českého zákona o rozhodčím řízení. Myslím, že téma bylo zvoleno šťastně, i když je velmi obtížné, což je na práci – to musím připustit – trochu znát, zejména pokud jde o rozbor české právní úpravy, který by vyžadoval přece jen ještě určité zamyšlení. To může autorka doplnit při ústní obhajobě své práce, v reakci na mé připomínky a podněty.

Rigorózní práce je napsána kulturně, je přehledná a logicky strukturovaná. Práce sestává z devíti kapitol, dále podrobně vnitřně rozčleněných, z nichž v první je obsažen Úvod a poslední je Závěrem. K práci je připojen bohatý seznam literatury, jak české, tak zahraniční, a cenné odkazy na internetové zdroje.

V Úvodu se autorka vyslovuje k cíli a záměru své práce – zejména srovnání české a argentinské právní úpravy rozhodčího řízení a mediace. Druhá kapitola obecně uvádí mediaci a rozhodčí řízení. Ke s. 5: není zcela jasné, v čem spočívá „americké pojetí“ metod ADR? Třetí kapitola se zaměřuje na českou právní úpravu mediace. Přestože jde o práci v rámci práva mezinárodního obchodu, autorka ponechává stranou – ostatně stejně jako český zákon o mediaci – mezinárodní aspekty mediace. Je tomu tak přesto, že evropská směrnice, kterou zákon provádí, se týká právě (a pouze!) přeshraniční mediace, přičemž, jak sama směrnice uvádí, členské státy ji mohou využít i pro mediaci vnitrostátní. Mám proto dotaz (ke s. 16), jak by autorka určovala rozhodné právo u smlouvy o provedení mediace a u mediační dohody. Především, že je to otázka obtížná (vyjde nám k tomu článek in Právní rozhledy 1/2013). Čtvrtá kapitola informuje o právní úpravě mediace v Argentině, tato pasáž je velmi cenná a

bylo by vhodné, kdyby autorka zvážila její publikaci. Pátá kapitola poměrně stručně uvádí českou právní úpravu rozhodčího řízení. K tomu je třeba obecně poznamenat, že v české úpravě došlo poměrně nedávno k významné novelizaci, která není vždy na sto procent v práci zachycena – to je moje závažná připomínka. Např. na s. 24 – autorka by měla upřesnit, jak je to nyní (nově) s možností rozhodovat podle zásad spravedlnosti. Na s. 31 - § 1/2 ZRŘ byl zrušen. Na s. 32 – nevím co má autorka na mysli tvrzením, že posuzování arbitrability podle § 117 n.z.m.p.s. se bude vztahovat komplexně na celý český právní řád. Šestá kapitola se zaměřuje na argentinskou právní úpravu rozhodčího řízení, autorka opět přináší cenné informace, které by mohly zajímat širší okruh čtenářů. Sedmá kapitola je nazvána „Mezinárodní úprava“ a věnuje se zejména dohodám v rámci MERCOSUR. Osmá kapitola se zabývá investicemi ze zahraničí, tato kapitola je velmi přínosná, neboť uvádí nové nařízení EU, kterým se stanoví přechodná úprava pro dvoustranné dohody o investicích mezi členskými státy a třetími zeměmi. Nařízení, jak jsem zjistila, bylo přijato pod č. 1219/2012 a vstupuje v platnost již velmi záhy. Autorka by se k němu ještě mohla blíže vyjádřit při ústní obhajobě, neboť od doby, kdy psala práci, byl již publikován jeho plný text. Devátá kapitola je Závěrem, v němž autorka představuje syntézu poznatků, k nimž v analýze české a argentinské právní úpravy dospěla. Tuto partii hodnotím velmi pozitivně, autorka osvědčuje, že od psaní diplomové práce učinila velký pokrok, dokáže dovozovat závěry a zaujímat vlastní stanoviska. S jejími názory lze souhlasit.

Rigorózní práci hodnotím jako celek přes uvedené připomínky pozitivně, i když musím podotknout, že autorka výborně zvládla především argentinskou právní úpravu, zatímco v té české jsou určité mezery, z nichž na některé jsem výše upozornila. Těmito připomínkami by se měla zabývat při ústní obhajobě své práce.

Práci proto plně doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji, aby po úspěšné obhajobě a úspěšném vykonání rigorózní zkoušky byl Mgr. Sylvii Milerové přiznán akademický titul JUDr.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc., DSc.

V Praze dne 31.12.2012